

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Η Υπαπαντή του Κυρίου (2 Φεβρουαρίου)

Μηνύματα ζωής

Μας αξίωσε και φέτος, αγαπητοί μου αδελφοί, η Αγία μας Εκκλησία να εορτάσουμε την μεγάλη Δεσποτική και Θεομητορική εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, της συναντήσεώς Του δηλ., κατά την τεσσαρακοστή ημέρα της ζωής Του, με τον Δίκαιο Συμεών στο ναό του Σολομώντος. Πρόκειται για ένα πολύ σημαντικό γεγονός, το οποίο εκπέμπει πλείστα όσα σωτηριώδη μηνύματα για όλους εμάς που το προσεγγίζουμε με ευλάβεια και πίστη· μηνύματα που εκχέονται από τη στάση ζωής που προτείνουν σε όλους μας οι πρωταγωνιστές αυτού του γεγονότος, η Υπεραγία Θεοτόκος και ο Δίκαιος προφήτης Συμεών, ο επονομαζόμενος και Θεοδόχος.

Όπως όριζε ο Μωσαϊκός Νόμος, εκείνη την εποχή οι μητέρες είχαν χρέος, όταν το βρέφος έφτανε στην τεσσαρακοστή ημέρα της ζωής του, να το οδηγούν στο ναό, να το προσφέρουν στο Θεό, προκειμένου αυτές και το βρέφος να αγιασθούν και να τεθούν κάτω από την σκέπη και την ευλογία του Θεού. Το ίδιο έπραξε και η Υπεραγία Θεοτόκος, η οποία παρέλαβε το Χριστό βρέφος τεσσαρακονθήμερον και συνοδευόμενη από τον δίκαιο Ιωσήφ εισήλθαν στο ναό για να αφιερώσουν το παιδί και να το προσφέρουν στο Θεό, όπως όριζαν οι διατάξεις της Μωσαϊκής νομοθεσίας. Μόνο που αυτή η πράξη και η ενέργεια της Παναγίας μας δεν ήταν μία τυπική πράξη, δεν ήταν η εκπλήρωση ενός θρησκευτικού καθήκοντος. Ήταν μία συνειδητή ενέργεια προσφοράς του ανθρώπου στο Θεό και τοποθέτησής του κάτω από τη σκέπη, την προστασία και την ευλογία του Θεού. Και αυτή είναι μία πράξη η οποία πέρασε από την Ιουδαϊκή στη Χριστιανική παράδοση. Γι' αυτό και στην Εκκλησία μας οι ευλαβείς γυναίκες, σαράντα ημέρες μετά τη γέννηση του παιδιού τους, το παραλαμβάνουν και το οδηγούν στο ναό για την ευχή του λεγομένου σαραντισμού, που είναι αυτό ακριβώς που έκανε η Παναγία μας τότε, προκειμένου να ευλογηθούν εκείνες και τα βρέφη και να βρεθούν κάτω από τη σκέπη του Θεού και τη χάρη της Εκκλησίας.

Πρόκειται, λοιπόν, για μία πράξη που δεν εκπορεύεται απλώς από τις διατάξεις της θρησκείας, είτε του Μωσαϊκού νόμου εκείνη την

εποχή, είτε της Ορθόδοξης παράδοσης στην εποχή μας, αλλά για μία πράξη την οποία η Παναγία μας έκανε με συνείδηση της σπουδαιότητας και της αξίας τόσο για την ίδια, όσο και για το βρέφος Χριστό. Γι' αυτό και το μήνυμα που εκπέμπει η Παναγία σήμερα σε όλες εσάς τις μητέρες, αλλά και στους πατέρες, στους γονείς που αναλαμβάνετε ένα ιερό και θεόδοτο λειτουργήμα σ' αυτή τη ζωή, να φέρνετε εκ της ανυπαρξίας στην ύπαρξη νέες ζωές και να αναθρέψετε παιδιά σε μια δύσκολη και σκληρή κοινωνία, είναι ότι, αν θέλουμε να προστατεύσουμε αυτά τα παιδιά, αν θέλουμε να διασφαλίσουμε και τη σωματική και ψυχική τους υγεία, αν θέλουμε να σώσουμε τα παιδιά μας, να τα οδηγήσουμε στη Χάρη του Θεού, να τα οδηγήσουμε στην Εκκλησία. Γιατί, γνωρίζετε όσοι μεγαλώνετε παιδιά, πως έξω από την πόρτα του σπιτιού σας περιμένουν άνθρωποι, περιμένουν κοσμικές δυνάμεις, συστήματα άνομα αυτού του κόσμου, για ν' αρπάξουν τα παιδιά τα οποία προσπαθείτε να μεγαλώσετε με αγάπη, με ασφάλεια και αίσθημα δικαιοσύνης. Περιμένουν να τα δηλητηριάσουν με το κοσμικό φρόνημα, με τις αντιλήψεις και τις πρακτικές που απομακρύνουν τον άνθρωπο από το Θεό, τον κάνουν εχθρό του εαυτού του, αλλά και των άλλων ανθρώπων. Και αυτός είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Έξω από την πόρτα του σπιτιού σας υπάρχει η αδικία, η ανελευθερία, η απανθρωπιά. Καραδοκούν οι δυνάμεις του κόσμου για να εμποτίσουν τα νέα παιδιά με ιδέες και αντιλήψεις οι οποίες αντιστρατεύονται το θέλημα του Θεού, περιχαρακώνουν τον άνθρωπο γύρω από το στενό πλαίσιο του εαυτού του, τον κάνουν μισάνθρωπο ή ακόμη και απάνθρωπο. Αντιλήψεις οι οποίες ορθώνουν τείχη μεταξύ των ανθρώπων και διεγείρουν αισθήματα του επάρατου ρατσισμού και του κοινωνικού αποκλεισμού, φέρνοντας σε σύγκρουση τους ανθρώπους με τους άλλους ανθρώπους, δημιουργώντας τάξεις κοινωνικές και αίσθημα υπεροχής κάποιων ανθρώπων εις βάρος κάποιων άλλων. Αυτό είναι το πνεύμα της εποχής που караδοκεί να υφαρπάξει τα παιδιά από το οικογενειακό περιβάλλον και να στάξει το δηλητήριο της φθοράς και του θανάτου στη ψυχή τους. Γι' αυτό, αν θέλετε να κάνετε καλό στα παιδιά σας, αν θέλετε να τα ευεργετήσετε και να τα σώσετε, δεν αρκεί μόνο να μεριμνάτε για την υλική κληρονομιά που θα τους αφήσετε, αλλά να τα οδηγήσετε στη ζωή της Εκκλησίας. Να τους διδάξετε το ήθος όχι των ανθρώπων, το οποίο γίνεται και κακώθες, τις περισσότερες φορές, αλλά το ήθος της Εκκλησίας, το Χριστολογικό ήθος του Σωτήρος Ιησού Χριστού.

Υπάρχει και ένας δεύτερος πρωταγωνιστής στη σκηνή της Υπαπαντής, ο οποίος εκπέμπει, επίσης, ένα κολοσσιαίας σημασίας μήνυμα στους ανθρώπους όλων των εποχών, κυρίως σε εμάς. Είναι ο Δίκαιος προφήτης Συμεών ο Θεοδόχος, ο οποίος, μόλις πήρε στα χέρια του το Χριστό, μόλις στα μάτια Του είδαν τον Σωτήρα του κόσμου, εκτόμισε μία φράση συγκλονιστική, η οποία επαναλαμβάνεται διαρκώς στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας και ακούγεται στο τέλος κάθε εσπερινής ακολουθίας: «Νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσποτα, κατά το ρήμα σου εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου»¹. Τώρα που τα μάτια μου είδαν τον Σωτήρα, τώρα που τα χέρια μου κράτησαν Αυτόν που ανέμεναν οι γενεές και εγώ ο ίδιος, δεν με φοβίζει ο θάνατος· ας φύγω αυτή τη στιγμή από τη ζωή. Δεν με τρομάζει η προοπτική του θανάτου, γιατί πήρα στα χέρια μου τη ζωή. Γέμισε η ύπαρξή μου από τον Χριστό, πληρώθηκε ο εσωτερικός μου κόσμος, σώμα και ψυχή, από την παρουσία του Θεού. Και αφού γέμισα από την παρουσία του Θεού, δεν με τρομάζει ο θάνατος, που σε εμάς τους ανθρώπους είναι ο μεγαλύτερος τρόμος και φόβος σε αυτή τη ζωή. Λες και δεν είναι το πλέον αναμενόμενο γεγονός! Από τη στιγμή που πήρε στα χέρια του τον Σωτήρα του κόσμου ο Συμεών αδιαφορεί για το ενδεχόμενο του θανάτου, έχει πάψει να είναι γι' αυτόν φόβητρο, έχει πάψει να είναι μια τρομακτική προοπτική, γιατί έχει στα χέρια του την όντως ζωή.

Αυτό είναι το μήνυμα που στέλνει σε εμάς ο Συμεών σήμερα. Ο άνθρωπος εκείνος ο οποίος βάζει μέσα στη ζωή του το Χριστό και ζει ο ίδιος μέσα στο Χριστό, ο άνθρωπος που βιώνει το εκκλησιαστικό γεγονός, που γεμίζει την ύπαρξή του από τη Μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, μέσα στην οποία κοινωνεί τον Χριστό διαρκώς, δεν φοβάται το θάνατο. Ο θάνατος γι' αυτόν είναι μία ευλογημένη προοπτική, ένα γεγονός το οποίο καρτερεί και προσμένει, προκειμένου να ενωθεί οντολογικώς με το Θεό. Και ο άνθρωπος ο οποίος δεν φοβάται το θάνατο δεν είναι δυνατό να καμφθεί από τα άλλα προβλήματα της ζωής, τα καθημερινά, τις δοκιμασίες, τις κρίσεις, τις ανησυχίες, τις δυστυχίες. Γιατί, τί είναι μεγαλύτερο πρόβλημα και ποια είναι μεγαλύτερη δοκιμασία στη ζωή του ανθρώπου από το γεγονός του θανάτου; Ο άνθρωπος ο οποίος έχει στα χέρια του το Θεό, ζει κατά Χριστόν. Δεν μπορεί να καμφθεί από καμία

¹ Λουκ. 2, 29-30

δυσκολία, δεν μπορεί να γονατίσει από καμία δοκιμασία, δεν μπορεί να δυστυχήσει και να παραιτηθεί από τη ζωή, γιατί έχει αρωγό, συμπαρασάτη, φύλακα και οδηγό, έχει μεγάλη ελπίδα και απαντοχή, που δεν είναι ένα θεώρημα, ούτε ένα αόριστο ιδεολόγημα, αλλά πρόσωπο, έχει όνομα και ονομάζεται Ιησούς Χριστός.

Γι' αυτό, αγαπητοί μου, να ενστερνιστούμε το μήνυμα που εκπέμπει σήμερα ο Συμεών ο Θεοδόχος σε μια εποχή βαθύτατης κρίσης, οικονομικής για πολλούς, αλλά πρωτίστως, κρίσης ηθικής και πνευματικής. Αφήσαμε το Θεό στην άκρη και φτάσαμε στο σημερινό. Αν θέλουμε να αναστρέψουμε την κατάσταση, πρέπει να ξαναφέρουμε το Θεό στη ζωή μας. Να Τον πάρουμε στα χέρια μας. Να γεμίσουμε με Αυτόν τη ψυχή μας. Και τότε όλα τα προβλήματα θα βρουν τη λύση τους, όχι με τρόπο μαγικό, αλλά με επιμονή, με αγώνα, με θυσία που θα έχει, όμως, προοπτική, γιατί οδηγός και ασφάλεια στη ζωή μας δεν θα είναι οι άνθρωποι, οι οποίοι έρχονται και παρέρχονται, αλλά ο Κύριος Ιησούς Χριστός ο φορέας της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Αμήν!

Αρχιμ. Ε.Ο.